

derne, hørtes overalt Stemmer, Barnegraad, Harmonikamusik eller Sang — altsammen saa tydeligt, at han godt havde kunnet følge en hel Samtale ude fra Fortovet. Hist og her aabnedes en Dør, og en Kone i Nattrøje slog en Potte ud i Rende-stenen, eller en Mand lod en lille Hund slippe et Øjeblik ud i det Fri.

Da den sortklædte Herre langt om længe ved at udsørge de enkelte Personer, han undervejs traf paa, havde fundet Hjærtensfrydsgade, fortsatte han her sin Undersøgelse, idet han ved Hjælp af Svovlstikker eftersaa' Numrene over Dørene, indtil han naaede det Hus, hvor Per Sidenius boede. Først ledte han med Haanden efter en Klokkestreng, og da han ingen fandt, løftede han med Besvær den tunge Klinke og traadte under et Par kraftige Rømninger ind i den lille, mørke Forstue. I det samme aabnedes Døren fra Stueejligheden, hvor en yngre Skibstømrrerfamilje boede; og over Skuldrene og det glatkæmmede Hoved af en lille Kone med et Barn ved Brystet strømmede Lampelyset derindefra ud imod den Fremmede og belyste et ungt men blegt, glatraget Ansigt med let betændte Øjelaag og smaa, lyse Bakkenbarter under Ørene.

»Boer der ikke en Hr. Sidenius her?« spurgte han uden at hilse.

»Jo, — han boer derinde i Bagstuen. Men han er ikke hjemme i Øjeblikket.«